

omständigheterna vid hans inträde i svensk tjänst skulle ta sig bra ut i Kristian II:s läger är det förhållandet, att han nu helt omotiveradt påpekar, hurusom Gustaf Vasa i sitt manifest icke blott smädat von Melen utan också kung Kristian, hvarvid han framhåller, att han gärna skulle vilja bemöta äfven dessa lögner, om han blott vore något mera invigd i Kristians tankar och rådslag. För öfrigt anstode det Gustaf Vasa illa att öfverhölja andra med äreröriga beskyllningar: hvar man visste ju, att han själf brutit sitt hedersord till Erik Eriksen på Kalö. Äfven andra komprometterande saker säger sig von Melen kunna anföra mot Gustaf men afstår därifrån för att slippa »besmitta sig med en sådan».

Herr Berend fortsätter så att i tur och ordning tillbakavisa de återstående beskyllningarna mot honom i Gustaf Vasas manifest. Som osant och på samma gång löjligt stämplar han Gustafs påstående, att han, von Melen, gift sig med sin nuvarande hustru, konungens syssling Margareta Eriksson dotter Vasa, mot alla hennes närmastes vilja — Gustaf Vasa har tydligen i sitt manifest gjort gällande, att herr Berend för sitt förnämliga giftermål uteslutande hade konungen att tacka. Berend försäkrar, att allt tillgått på öfligt sätt och att han inhämtat den tilltänkta svärmoderns bifall till giftermålet, innan han hänvände sig till konungen i ärendet. Till Gustafs lögnaktighet på denna punkt kunde han ej tänka sig någon annan bevekelsegrund än den, att han ville hämnas på von Melen för att denne afvisat Gustaf Vasas träget och ifrigt framställda anbud om äktenskap mellan honom och konungens syster Margareta (sedermera grefvinna af Hoja). Gustafs beräkning hade varit att genom svågern binda von Melen närmare vid sig, men denne hade känt motvilja mot det föreslagna partiet af anledningar, som han af hänsyn till »andra personer» inte nu ville bekantgöra.

Enligt Gustaf Vasas skrift var det emellertid icke blott hustrun utan också rådsämbetet, som von Melen erhållit af kunglig nåd mot öfriga vederbörandes önskingar. Härpå svarar von Melen om möjligt ännu mer indigneradt än på den föregående insinuationen och förklarar, att det varit i fullt samförstånd med det öfriga riksrådet som Gustaf Vasa förlänat honom den höga värdigheten. Men i samma andedrag erkänner han oförbehållsamt, att han icke förvaltat sitt rådsämbete på det sätt, som Gustaf Vasa tänkt sig, utan såsom riksråd alltid sökt påverka svenskarna att återtaga sin rätte härskare Kristian II och icke i längden låta sig nöja med »den obillige inkräktaren» Gustaf Vasa.

Gustaf Vasas påstående, att det varit för att göra den tyska nationen i von Melens person en heder, som han förskaffat denne det goda partiet